

ELSŐ FEJEZET

Még mindig jobb látni a boltakat, mint középük tartozni.

CHARLOTTE JEAN DAVIDSON: A HALÁL ANGYALA

Az elmúlt hónapban minden éjjel visszatérő álmom volt: egy sötéten gomolygó lény tűnt elő a ködös árnyékból, hogy eljátszadozzon velem. Komolyan elgondolkodtam, vajon nem jár-e valamilyen mellékhatással, hogy ezen éjszakai hallucinációim alkalmával újra meg újra eget-földet rengető orgazmusokat élek át. Mi van, ha a földi örömök álcájában csap le rám a halál? A helyzetértékelést követően két lehetőség merült fel bennem: vagy orvoshoz fordulok, vagy nekiállok nyakló nélkül piálni.

Ez az éjszaka sem volt kivétel. Örületes álom volt: adott egy kéz, amely érti a dolgát, egy forró száj, na meg egy alpesi jellegű naci, amelyből az említett kéz tulajdonosa igyekszik kihámozni engem. Persze megpróbáltam megakadályozni, hogy véghezvigye a tettét, de az a bizonyos külső erő... nos, ellenállhatatlan volt. Aztán egyszer csak jeges érintést éreztem a bokámon, és azon nyomban kizökkentem a tüzes álomból. Megborzongtam, és rúgkapálni kezdtem, hogy megszabaduljak a jéghideg érintéstől, majd pedig visszadugtam a lábam a nyuszis paplanom vastag és meleg rejtekébe.

Ezután egy lágy, ugyanakkor szünni nem akaró dallamot hallottam, valahol a tudatom mélyén – ismerős volt: abból a fajtából való, amit az ember hirtelen nem tud hová tenni.

Egy pillanat elteltével leesett, hogy az új telefonom tücsök-ciripelésre emlékeztető csörgését hallom.

Nagyot sóhajtvá résnyire nyitottam a szemem, de épp csak annyira, hogy rápillanthassak az éjjeliszekrényemen lévő óra világító számaira. Hajnali 4 óra 34 perc volt. Miféle szadista képes egy embertársát hajnali 4 óra 34 perckor felhívni?

Az ágyam végénél valaki a torkát köszörülte. Odanéztem a halott pasas békésen álldogáló szellemére, majd morcosan megkérdeztem:

– Felveszi?

Habozott.

– Mármint a telefont?

– Ühüm.

– Nos, én voltaképpen...

– Nem számít – mondtam. A telefonért nyúltam, majd vágtam egy grimaszt a hirtelen belém hasító fájdalomtól, amit annak köszönhettem, hogy előző este alaposan elagya-bugyáltak.

A halott pasas ismét köhintett.

– Halló – morogtam a telefonba.

Bob bácsikám volt az. A rám zúdított szóáradatából arra következtettem, nyilván fogalma sincs róla, hogy a pirkadat előtti időszak érezhetően befolyásolja az összefüggő gondolkodásra való képességemet – negatív irányban. Veszettül koncentráltam arra, hogy koncentrálni tudjak, és ennek köszönhetően három dolgot ragadtam ki a monológjából: *mozgalmas éjszaka, két gyilkosság, told ide a képed!* Kipréseltem magamból valami válaszféleséget, valami olyasmit hogy:

– Te melyik bolygóról jöttél egyébként?

Bosszúsan sóhajtott egy nagyot, majd letette a telefont.

Én is letettem, pontosabban megnyomtam egy gombot, amiről azt gondoltam, hogy megszakítja a vonalat – persze az sem kizárt, hogy a sarki kínai büfét hívom gyorstárcsázóval. Hát igen, az új telefonok... Aztán megpróbáltam felülni. Hasonlóan az összefüggő gondolkodáshoz, ezt a műveletet is könnyebb volt eltervezni, mint végrehajtani. Míg normál esetben a súlyom ötvenhat kiló körül volt, valami megmagyarázhatatlan oknál fogva ebben az ébrenlét és majdnem-ébrenlét közötti időszakban kemény kétszázötíz kilót nyomtam.

Egy partra vetett bálnáéhoz hasonló szerencsétlenkedés után feladtam. Minden bizonnyal rossz ötlet volt betermelni a *Chunky Monkey* csoki negyedét, közvetlenül azután, hogy az a barom szétrúgta a seggem. Tekintettel arra, hogy a nyújtózkodás túl nagy tortúrát jelentett volna, beértem egy hatalmas ásitással, ami szintén nem volt jó ötlet, mert az állkapcsomba is belenyilallt a fájdalom. Újra a halott pasasra néztem. Homályosan láttam. Nem azért, mert halott volt, hanem mert hajnali 4 óra 34 perc volt. És persze azért is, mert nem sokkal azelőtt volt szerencsém alaposan megveretni magam.

– Üdv – mondta idegesen. Az öltönye gyűrött volt, a haja kócos, és kerek keretes szemüveget viselt, így a mindenki által ismert és szeretett kis varázslótanonc és egy örült tudós sajátos keverékének látszott. Ezenkívül a feje egyik oldalán két golyó ütötte lyuk tátongott, valamint a jobb halántékán és arcán vér csordogált. Na, nem mintha megjelenésének bármely eleme különösebb problémát jelentett volna. A probléma ugyanis az volt, hogy a pasas a hálószobámban volt. Ráadásul kora hajnalban. Ott állt, és bámészkodott, mint valami leskelődő szatír.

